

LES ENSENYANCES DE CRIST

Les ensenyances de Jesucrist a la Bíblia han estat des de sempre una font d'inspiració per la humanitat. Hi ha ensenyances addicionals del Salvador, en un volum d'escriptura que complementa la de la Bíblia – El Llibre de Mormó: Un Altre Testament de Jesucrist. Que seran una guia inspiradora en la vostra vida i us portaran pau i felicitat perdurables.

Per obtenir una còpia gratuïta del Llibre de Mormó, un altre Testament de Jesucrist, escriure a:

L'Església de Jesucrist
dels Sants dels Darrers Dies

EL TESTIMONIATGE DEL PROFETA JOSEP SMITH

L'Església de Jesucrist
dels Sants dels Darrers Dies

Portada: Josep Smith, pintura per David Lindsley.

Contraportada: Pintura, detall d'Ei ha Ressuscitat, per Del Parson.

© 2000 by Intellectual Reserve, Inc.

Reservats tots els drets. Printed in Germany.

Aprovat a l'anglès: 3/99. Aprovat al català: 3/99.

Traducció de:

The Testimony of the Prophet Joseph Smith

Catalan 32667 115

Josep Smith: Un Profeta de Déu

Quan Josep Smith tenia 14 anys volia saber a quina església havia d'unir-se, així que va preguntar a Déu en oració sincera. En resposta a la seva oració, Déu el Pare i el seu Fill Jesucrist, s'aparegueren a Josep i li contestaren que la verdadera Església de Jesucrist no estava sobre la terra i que havien escollit a Josep per a restaurar-la.

Els membres fidels de l'Església testimonien que Crist és el Salvador i Redemptor del món. I que actualment Jesús dirigeix la seva Església a la terra, mitjançant la revelació donada a un profeta: – Josep Smith fou aquest profeta – . Encara que Josep Smith aconseguí moltes coses durant la seva vida, la més important, va ser el compromís d'ésser un deixeble i testimoni

Mentre decidia a quina església havia d'unir-se, Josep buscà guia en la Bíblia, on llegí, «Pregunta a Déu».

de Jesucrist. Des d'aquell dia, Josep laborà al servei de Déu, treballant per establir l'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies; – construint el Regne de Déu sobre la terra en aquests darrers temps – . Josep va escriure, «I ara, després dels molts testimoniatges que s'han donat d'Ell (Crist), aquest és el testimoniatge, l'últim de tots, que nosaltres donem d'Ell: Que viu!» (Doctrina i Aliances 76:22)

Tothom que rebí el testimoniatge del Profeta, podrà saber pel poder de l'Esperit Sant, la veritat de l'obra la qual fou nomenat a fer. També podrà conèixer la pau i la felicitat que vénen a través de Jesucrist el Salvador, a qui Josep Smith va adorar.

Quina és la Vertadera Església?

Josep Smith va néixer l'any 1805, a Sharon, Comtat de Vermont, en començar aquesta narració, tenia 14 anys, i vivia amb la seva família a l'Estat de Nova York. En aquella época Josep, considerava seriosament a quina església havia d'unir-se. La següent és l'experiència de Josep, escrita en les seves pròpies paraules.

Enmig d'aquesta guerra de paraules i avalot d'opinions, jo em preguntava sovint: Què s'ha de fer? Quin és de tots aquests grups religiosos, el que té raó; o és que estan equivocats tots plegats? Si n'hi ha algun que és veritable, quin deu ser i com ho coneixeré?

Mentre m'angoixava en les greus dificultats que causaven els conflictes d'aquests grups religiosos, un dia llegia l'Epistola de Jaume, en el primer capítol i cinqué verset, que diu: «si a algun de vosaltres li manca saviesa, que la demani a Déu, que en dóna a tots generosament, sense fer-ne retret, i li serà donada».

Mai cap passatge de les escriptures no havia tocat el cor d'un home amb tanta força com aquest, en quell moment, el meu. Semblava penetrar amb gran força en cada fibra

del meu cor. Hi pensava una i altra vegada, tot sabent que si algú li calia rebre saviesa de Déu, Aquest era jo; car no sabia què havia de fer, i si no rebia més saviesa de la que tenia, mai no ho sabia. Perquè els mestres religiosos de les diverses sectes interpretaven els mateixos passatges de les escriptures d'una manera tan diferent, que destruïa tota esperança de resoldre el problema recurrent a la Bíblia.

Finalment vaig arribar a la conclusió que hauria de quedar-me a la tenebra i la confusió, o de seguir el consell de Jaume, és a dir, de demanar a Déu. Per fi vaig pendre la determinació de demanar-ho a Déu, concloent que si ell donava saviesa a aquells que en mancaven, i la donava abundantament i sense retret, jo bé podria provar-ho.

La Primera Visió de Josep Smith

D'acord amb la meva resolució de demanar-ho a Déu, vaig anar-me'n a un bosc per tal de fer-ne la prova. Era de matí en un dia clar i bonic al començament de la primavera de l'any 1820. Fou la primera vegada a la meva vida que intentava fer quelcom de

semblant, ja que enmig de les meves angoixes no havia provat mai d'orar en veu alta.

Després d'apartar-me a un indret que ja havia escollit abans, i després d'esguardar a

*Un d'ells
... digué, tot
senyalant
a l'altre –
«Aquest és el
meu Fill
Estimat.
Escolta'!»*

l'entorn i comprovar que estava sol, em vaig agenollar i vaig començar a alçar a Déu els desigs del meu cor. Només de començar, s'apoderà de mi una força que em dominà per complet, i tanta influència tenia sobre mi que em trabà la llengua, que no podia parlar. M'envoltaren negres

tenebres, i per un temps em semblava com si fos condemnat a una destrucció ràpida.

Però, esforçant-me amb tota la meva ànima per a implorar Déu que em deslligués del poder d'aquell enemic que s'havia apoderat de mi, i al mateix moment que estava per lliurar-me a la desesperació i abandonar-me a la destrucció – no pas a una ruïna imaginària, sinó al poder d'algun ésser real del món invisible, que exercia sobre mi una força tan gran com no havia conegut mai en cap altre ésser – just en aquell moment de tanta angoixa, vaig veure una columna de llum, de més claror que la del sol, damunt mateix del meu cap, la que davallava a poc a poc fins a posar-se damunt meu.

Tot just d'aparèixer, em vaig sentir deslliurat de l'enemic que m'havia subjectat. En reposar sobre mi la llum, vaig veure dos Personatges d'una brillantor i una glòria indescriptibles, damunt meu enlaire. Un d'ells em parlà, cridant-me pel meu nom, i em digué, tot indicant-me l'altre – «Aquest és el meu Fill Estimat; escolta'!»

L'objectiu que tenia en recórrer al Senyor era el de saber quina de totes les sectes era la verdadera, per tal de saber a quina havia d'unir-me. Per tant, així que em vaig refer una mica per a poder parlar, vaig demanar a aquells Personatges que es trobaven en la llum damunt meu, quina d'entre totes era la secta veritable (perquè fins aquell moment, mai no se m'havia ocorregut de pensar que totes estaven equivocades) – i a quina havia d'unir-me.

Se'm respongué que no m'havia d'unir a cap d'elles, ja que totes anaven errades: i el Personatge que em parlà digué que tots els seus credos eren una abominació a la seva vista; que tots aquells que els professaven estaven corromputs; que «s'acosten a mi amb

els llavis, però el seu cor és lluny de mi, ensenyen com a doctrines, els manaments dels homes, els quals aparenten una forma de pietat, però en neguen el seu poder».

Un altre vegada em prohibí d'unir-me a cap d'elles; i em digué moltes altres coses que no puc escriure en aquests moments. Quan vaig retornar-me, era d'esquena a terra mirant cap al cel. Quan la llum es retirà, em vaig trobar sense forces, però poc temps després, havent-me recobrat fins a un cert punt, vaig tornar a casa.

La Persecució

En dir a la gent el que havia vist i escoltat, Josep començà a experimentar l'oposició i la persecució, però, va obeir a Déu i no es va unir a cap de les esglésies existents.

Vaig comprovar ben aviat ... que en contar la meva història havia despertat molts prejudicis contra meu entre els adeptes d'altres religions, i que era causa de grans persecucions, les quals augmentaven continuament; i encara que jo sols era un noiet poc conegut d'entre catorze i quinze anys, i les meves circumstàncies a la vida no feien de mi cap jove d'importància en el món, tot i així, homes de gran posició es fixaven en mi, per tal d'aixecar l'actitud del poble en contra meu, i de provocar una persecució violenta; i això era comú a totes les sectes: totes s'uniren per a perseguir-me.

En aquell temps vaig fer-me una reflexió seriosa, i me l'he feta sovint, que era ben estrany que un noiet poc conegut d'una mica més de catorze anys, que es trobava en la necessitat de guanyar-se la vida pobrement amb el seu treball diari, fos considerat tan important com per atreure's l'atenció dels personatges més importants de les sectes més

populars d'aquell temps, fins al punt d'estimular en ells l'esperit de persecució i ultratge més violent. Però, estrany o no, així fou, i em causà un sense fi d'angoixes.

Tot i així, però, no deixava d'ésser un fet que jo havia tingut una visió. Des d'aleshores he pensat que em sentia com Pau, quan presentava la seva defensa davant del rei Agripa, i contà la visió que havia tingut, quan veié una llum i sentí una veu; malgrat tot, foren molt pocs els qui el cregueren; els uns deien que mentia i els altres que era un boig; i fou ridiculitzat i insultat. Però tot allò no destruï pas la realitat de la seva visió. Ell havia tingut una visió, i ho sabia, i totes les persecucions de sota el cel no podrien fer que fos d'una altra manera. I encara que el perseguissin fins a la mort, així i tot sabia, i ho sabia fins al seu darrer sospir, que tant havia vist una llum com sentit una veu que li parlava; i cap cosa del món sencer no li faria pensar o entendre contràriament.

Això mateix em passava a mi. Jo en realitat havia vist una llum, i enmig d'aquesta llum havia vist dos Personatges, i ells en realitat m'havien parlat, i encara que m'odiaven i em perseguien quan deia que havia tingut aquesta visió, amb tot, era la veritat; i mentre em perseguien i em denigraven, i deien tota mena de mal falsament en contra meu, jo pensava en el meu cor: Per què em persegueixen si dic la veritat? O per què pensa el món fer-me negar el que he vist en realitat? Perquè havia tingut una visió; jo ho sabia, i sabia que Déu també ho sabia; i jo no podia negar-ho, ni gosava fer-ho; almenys sabia que si ho feia, ofendria Déu i cauria sota la seva condemna.

Jo ja tenia la ment tranquil·la, pel que feia al món sectari. que no era pas la meva obligació d'unir-me a cap de les sectes, sinó de

continuar tal com estava fent fins que rebés més instruccions. Havia descobert que el testimoni de Jaume era veritable: que un home mancat de saviesa podia demanar-la a Déu, i obtenir-la sense retret.

Vaig seguir amb les meves ocupacions ordinàries de la vida fins el 21 de setembre de

*Havia tingut
una visió;
jo ho sabia,
i sabia que Déu
també ho
sabia, i jo no
podia negar-ho,
ni gosava fer-ho.*

l'any 1823, i vaig sofrir constantment dures persecucions per part dels homes de tota mena, tant de religiosos com no religiosos, perquè continuava afirmant que havia vist una visió.

Entre el temps que havia tingut la visió i l'any 1823 – havent-me estat prohibit d'unir-me

a cap de les sectes religioses d'aquells dies, i com que jo era molt jove, i molt perseguit per aquells que haurien hagut de ser els meus amics, i que m'haurien d'haver tractat bondadosament, o si és que em creien enganyat, haurien d'haver intentat de tractar-me d'una manera correcta i carinyosa – em vaig trobar exposat a tota mena de temptacions, i com que em vaig associar amb gent de tota mena, i moltes vegades vaig cometre insensateses, i demostrava les debilitats pròpies de la joventut, i les febleses de la naturalesa humana, cosa que, em sap greu d'haver-ho de dir, em portava a diverses temptacions ofensives a la vista de Déu. Que aquesta confessió no sigui motiu perquè se'm consideri culpable d'haver comès pecats molt greus o malignes, perquè mai no ha estat aquesta la meva naturalesa.

La Visita de Moroni

La persecució continuava perquè Josep Refusava negar que havia vist Déu. El 21 de setembre de l'any 1823, després d'anar-se'n al llit, Josep va orar per conèixer quina era la seva posició davant del Senyor. L'àngel Moroni se li aparegué.

La nit del ja esmentat dia vint-i-u de setembre, després d'haver-me retirat al meu llit, vaig posar-me a orar i a suplicar Déu Totpoderós que perdonés tots els meus pecats i follies; i que també em fes conèixer quina era la meva posició i condició envers ell; car jo tenia la plena confiança de rebre una manifestació divina, tal com n'havia tingut una abans.

Mentre estava en l'acte d'invocar Déu, vaig adonar-me que una llum apareixia a la cambra, i augmentava de mica en mica, fins que

Tres anys després de la primera visió de Josep Smith. Déu envià a l'àngel Moroni per instruir a Josep sobre la restauració de l'Evangeli de Jesucrist.

la cambra esdevingué més clara que a ple migdia; quan de sobte un personatge s'aparegué al costat del meu llit, dempeus enlaire, ja que els seus peus no tocaven a terra.

Anava vestit amb una túnica fluixa d'una blancor exquisida. Era una blancor més gran que qualsevol cosa terrenal que jo hagués vist mai; ni crec que res de terrestre pugui fer-se tan blanc i resplendent. Tenia les mans nues, així com els seus braços, fins una mica més amunt del canell; i d'igual manera els peus, així com les cames, fins una mica més amunt del turmell. El cap i el coll també els portava descoberts, i vaig adonar-me'n que no portava més que la túnica, ja que la duia oberta, de manera que jo podia veure-li el pit.

No sols la túnica era blanquíssima, sinó que tota la seva persona era gloriosa fora de mida, i el seu semblant en veritat semblava com un llampec. La cambra era claríssima, però no tan il·luminada com al voltant de la seva persona. En veure'l per primer cop vaig tenir por, però ben aviat el temor se me n'anà.

Em cridà pel meu nom, i em digué que era un missatger enviat de la presència de Déu fins a mi, i que es deia Moroni; que Déu tenia una obra que jo hauria de fer, i que el meu nom seria conegut per a bé o per a mal entre totes les nacions, tribus i llengües, o que es parlaria en bé o en mal de mi entre tots els pobles.

Digué que havia un llibre enterrat, escrit sobre planxes d'or, que donava una relació dels habitants anteriors d'aquest continent, així com de l'origen d'on havien procedit. També em digué que en aquest llibre hi havia la plenitud de l'evangeli sempitern tal com el Salvador l'havia lliurat als antics habitants;

A més, que junt amb les planxes havia dipositades dues pedres en argolles de plata, i que aquestes pedres assegurades a un pectoral, integraven el que se'n diu l'Urim i el Tummim; i que la possessió i l'ús d'aquestes pedres era el que constituïa els «vidents» dels temps antics o anteriors; i que Déu les havia preparades per al fi de traduir el llibre.

Després d'haver-me dit aquestes coses, començà a citar-me les profecies de l'Antic Testament. Em cità primer una part del tercer capítol de Malaquies, i també el quart i últim de la mateixa profecia, però una mica diferent de com està escrit a la nostra Bíblia. Per comptes de citar el primer verset com està escrit en els nostres llibres, el cità d'aquesta manera:

L'any, 421 A. D. el profeta Moroni va enterrar els registres sagrats del seu poble, en el pujol de Cumora. Retornant més tard com un ésser ressuscitat, i li digué a Josep Smith sobre l'antic registre el qual conté la plenitud de l'evangeli, tal com el Salvador l'havia lliurat als antics habitants del continent Americà. Aquest registre és el Llibre de Mormó.

«Perquè, heus aquí, que vindrà el dia que cremarà com un forn, i tots els arrogants, i tots el qui obren impiament seran cremats com a rostoll; perquè els que vénen els cremaran, diu el Senyor de les Hosts, així doncs no els deixarà ni arrel ni branca».

I també em cità el cinqué verset d'aquesta manera: «Heus aquí que us revelaré el sacerdoti per la mà d'Elies el Profeta, abans que arribi el dia gran i temible del Senyor».

També em cità el verset següent d'una manera diferent: «I ell ficarà al cor dels fills les promeses fetes als pares, i el cor dels fills tornarà cap als seus pares. De no ésser així, la terra sencera quedaria devastada totalment a la seva vinguda».

A més d'aquests, em cità l'onzè capítol d'Isaïes, tot dient que estava a punt d'acomplir-se. També cità el tercer capítol dels Actes, els versets 22 i 23, tal com estan escrits al nostre Nou Testament. Digué que aquest profeta era el Crist, però que encara no arribava el dia en què «tot aquell que no escoltaria la seva veu quedaria exclòs d'entre el poble», però que aviat arribaria.

També cità el capítol segon de Joel, des del verset 28 fins a l'últim. També em digué que això encara no s'havia acomplert però que ho seria aviat, i a més a més digué que la plenitud dels gentils estava a punt de fer-se. Cità molts altres passatges de les escriptures, i em donà moltes explicacions que no poden ser esmentades aquí.

Em digué, a més, que quan jo hagués rebut aquelles planxes de les quals havia parlat – perquè encara no s'havia acomplert el temps perquè hom les obtingués – no les havia de mostrar a ningú ni tampoc el pectoral amb l'Urim i el Tummim, fora d'aquells als quals em fos manat de mostrar-les, si ho feia, seria

destruït. Mentre conversava amb mi sobre les planxes, se m'obrí a la ment una visió tan clara i distinta del lloc on eren dipositades les planxes, que el vaig reconèixer en arribar-hi.

Després d'aquesta comunicació, vaig veure com la llum de la cambra començava a

Se m'obrí una visió tan clara i distinta del lloc on eren dipositades les planxes.

arreplegar-se immediatament entorn de la persona que em parlava, i ho anà fent així fins que la cambra restà una altra volta a les fosques, fora just del seu entorn. I de cop i volta vaig veure com si fos un conducte que s'obria directe fins al cel, i ell

ascendí fins a desaparèixer del tot, i la cambra quedà tal com era abans d'aparèixer aquesta llum celestial.

Em vaig quedar ajagut, reflexionant sobre la singularitat de l'escena, tot meravellat del que m'havia dit aquell missatger extraordinari; quan enmig de la meva meditació, vaig adonar-me de cop i volta que la cambra tornava a il·luminar-se, i, com en un instant, el mateix missatger celestial era una altra vegada al costat del meu llit.

Començà, i tornà a explicar-me les mateixes coses com havia fet en la primera visita, sense variar-ne en res; i quan acabà, m'informà de grans judicis que venien sobre la terra, amb grans estralls per la fam, l'espasa i la pesta; i que aquests greus judicis caurien damunt la terra en aquesta generació. Havent-me referit aquestes coses, ascendí tal com havia fet abans.

Ja per aquells moments eren tan profundes les impressions que se m'havien gravat a la

ment, que la son havia fugit dels meus ulls, i jeia abatut, esbalaït del que havia vist i sentit. Però quina no fou la meva sorpresa en veure novament el mateix missatger al costat del meu llit, i un altra vegada vaig sentir que em referia o repetia les mateixes coses d'abans; i hi afegí un advertiment, que Satanàs provaria de temptar-me (a causa de les circumstàncies indigents de la nostra família) per tal d'obtenir les planxes a fi de fer-me ric. Això m'ho prohibí, tot dient que jo no havia de tenir

El pujol de Cumora es troba a uns 4,5 quilòmetres, al sud-est de la granja dels Smith, a Palmira, Estat de Nova York. En l'època de Josep Smith; el costat septentrional era cobert d'herba, i pel costat meridional d'arbres disperses i boscos. Les planxes eren enterrades a la banda oest, no gaire lluny del cim. Fotografia: Agost de 1907.

altra finalitat en obtenir les planxes que la de glorificar Déu, i que no m'havia de deixar influir per cap altre motiu que el de edificar el seu regne; si no, no les podria obtenir.

Després d'aquesta tercera visita, ascendí al cel altra vegada, com abans, i novament em vaig quedar meditant l'estranyesa del que m'acabava de succeir. Tot seguit, així que el missatger se n'anà, cantà el gall, i em vaig adonar que ja es feia de dia, de manera que les nostres entrevistes devien haver durat tota la nit.

Una mica després, em vaig aixecar del llit, i, com de costum, me'n vaig anar a fer les feines del dia; però en disposar-me a treballar com altres vegades, em vaig trobar amb les forces tan esgotades, que em deixaven completament inhabilitat. El meu pare, que treballava prop meu, s'adonà que em passava

Moroni va tornar durant els següents quatre anys i instruïa al jove profeta. Després d'aquests quatre anys, Josep va rebre les planxes i va començar la traducció del Llibre de Mormó.

alguna cosa, i em digué que me'n tornés a casa. Sortia amb la intenció d'anar-hi, però en provar de travessar la cleda del camp on érem, les forces em mancaren del tot, i vaig caure defallit a terra; i per una estona no vaig estar conscient de res.

La primera cosa que recordo és que una veu em cridava pel meu nom. Vaig aixecar la vista i vaig veure el mateix missatger damunt del meu cap, rodejat de llum com abans. Em repetí tot el que m'havia dit la nit anterior, i em manà que anés cap al meu pare i que li parlés sobre la visió i els manaments que m'havien estat donats.

Vaig obeir; vaig tornar al meu pare al camp, i li vaig repetir tot l'assumpte. Em va respondre que allò era de Déu, i que fes tot el que el missatger em manava. Vaig sortir del camp i vaig anar al lloc on el missatger m'havia dit que eren dipositades les planxes, i degut a la claredat de la visió que havia tingut sobre allò, vaig reconèixer l'indret tan aviat com hi vaig arribar.

El Registre Sagrat

Prop del poblet de Manchester, Comtat d'Ontario, Estat de Nova York, hi ha un pujol bastant gran, el més alt de tot l'entorn. Pel costat occidental d'aquest pujol, prop del cim, sota una pedra de mida considerable, hi havia les planxes, dipositades en una caixa de pedra. Aquesta pedra era gruixuda i arrodonada al mig de la banda superior, i més prima per les vores, de manera que la part d'enmig era visible damunt del sòl, mentre que les vores quedaven tapades de terra.

Després de treure la terra, vaig agafar una palanca, que vaig ficar sota de la vora de la pedra i amb un lleuger esforç la vaig aixecar. Vaig mirar a l'interior, i de fet, vaig veure-hi les planxes, l'Urim i el Tummim, i el pectoral, tot tal com havia declarat el missatger. La caixa en que es trobaven era formada de pedres ajuntades amb una espècie de ciment. Al fons de la caixa hi havia dues pedres posades transversalment i al damunt reposaven les planxes i els altres objectes.

Vaig provar de treure-les, però el missatger m'ho prohibí; i novament m'avisà que encara no havia arribat el moment de fer-les eixir, i que no seria fins al cap de quatre anys a partir d'aquell dia; però em digué que retornés a aquell indret precisament al cap d'un any, i que ell m'hi trobaria; i que ho fes així fins que arribés el moment d'obtenir les planxes.

D'acord amb el que em fou manat, hi vaig anar al cap de cada any, i cada vegada hi trobava el mateix missatger, i rebia instruccions i coneixement d'ell en cada una de les nostres entrevistes sobre allò que el Senyor faria, i de com i de quina manera s'hauria de conduir el seu regne en els darrers dies.

Pel costat occidental d'aquest pujol, prop del cim, sota una pedra de mida considerable, hi havia les planxes dipositades en una caixa de pedra.

Com que les condicions mundanes del meu pare eren molt limitades, ens vèiem obligats a treballar amb les nostres mans, fent de jornalers o altrement,

segons es presentava l'ocasió. Tan aviat érem a casa com fora, i així, mitjantçant el nostre treball constant, anàvem vivint una mica bé.

Josep va treballar en un nombre de feines, proveint una vida més confortable per la seva família. L'any 1825, va agafar un treball al Comtat de Chenango, Estat de Nova York. Allí va conèixer a Emma Hale, amb qui es casà el dia 18 de gener de 1827.

A la fi, arribà el temps d'obtenir les planxes, l'Urim i el Tummim, i el pectoral. El dia 22 de setembre de l'any 1827, havent anat com de costum al cap de l'any al lloc on eren dipositades, el mateix missatger celestial me les lliurà, tot advertint-me que jo n'era el responsable, que si les deixava anar per descuit o per negligència meva, quedaria exclòs; però que si feia tots els meus esforços per tal de conservar-les fins que ell, el missatger, les vingués a buscar, serien protegides.

Molt aviat vaig adonar-me'n del perquè d'aquestes ordres tan estrictes de guardar segures les planxes, i el motiu pel qual el missatger havia dit que quan jo hagués fet amb elles el que es requeria de la meua mà, ell les tornaria buscar. Perquè així que s'assabentaren que jo les tenia, foren emprats els esforços més tenaços per a prendre-me-les. Hom recorria a totes les estratagemes que es podien imaginar, per assolir aquell fi. La persecució esdevingué més intensa i severa que mai, i una munió de persones esperaven tothora a l'aguait per tal de prendre-me-les, si fos possible. Però, per la saviesa de Déu romangueren segures a les meves mans fins que vaig haver acomplert amb elles el que es requeria de mi. I quan, segons el que s'havia acordat, el missatger vingué a buscar-les, vaig lliurar-les-hi; i ell les té al seu càrrec fins el dia d'avui, el 2 de maig de l'any 1838 ...

L'abril, de l'any 1829, Oliver Cowdery vingué a casa, fins aquell dia jo no l'havia vist mai. Em digué que havia estat ensenyant a l'escola prop de l'indret on vivia el meu pare, i com que el meu pare tenia fills que assistien a aquesta escola, ell s'havia allotjat per una temporada a casa del meu pare. Mentre hi era, la meua família li havia explicat els detalls de com jo havia rebut les planxes, i per això venia per a demanar-me informació.

Dos dies després de l'arribada del Sr. Cowdery (el dia 7 d'abril), vaig començar la traducció del Llibre de Mormó, i ell començà a escriure per a mi.

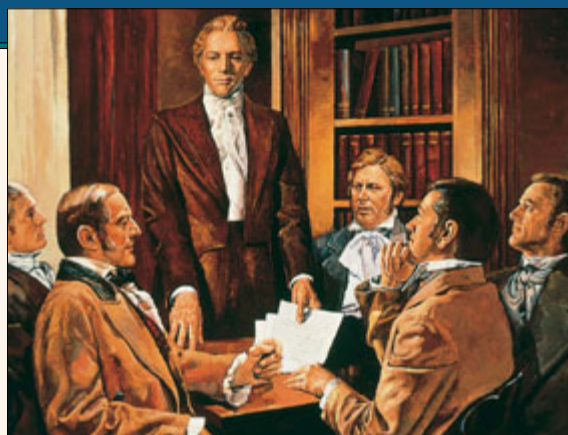
L'abril, de l'any 1829, Josep Smith, i Oliver Cowdery, com a escriptors, començaren a traduir el Llibre de Mormó, pel poder i el do de Déu. Després que Josep Smith acabà la traducció, altres persones tingueren el privilegi de veure les planxes d'or. Aquests testimonis també han enregistrat els seus testimoniatges, perquè «Tota qüestió ha de ser resolta per la declaració de dos o tres testimonis». (2 Corintis 13:1)

El Sacerdoci Restaurat

Encara treballavem en la traducció, quan un dia del mes següent (el maig, de l'any 1829), ens retirarem a un bosc per tal d'orar

Josep Smith i Oliver Cowdery reberen el Sacerdoci Aarònic, de Joan el Baptista, per la imposició de les mans, el dia 15 de maig de l'any 1829.

El dia 6 d'abril de l'any 1830, l'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies, va ser organitzada, a casa de Peter Whitmer, pare. Al voltant de 60 persones van ser testimonis dels 6 homes que reuniren, els requeriments que l'Estat de Nova York demanava per establir una nova societat religiosa.

i demanar al Senyor sobre el baptisme per a la remissió dels pecats, que era esmentat a la traducció de les planxes. Mentre estàvem orant i invocant al Senyor, un missatger baixà del cel en un núvol de llum, i posant-nos les mans al damunt, ens ordenà, tot dient:

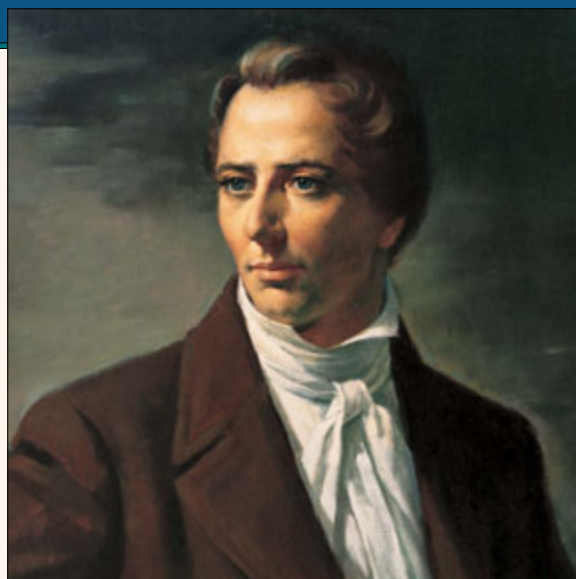
«Sobre vosaltres, conservents meus, en el nom del Messies, confereixo el Sacerdoci d'Aaron, el qual té les claus del ministeri d'àngels, i de l'evangeli del penediment, i del baptisme per immersió per a la remissió dels pecats; i aquest sacerdoci mai més no serà tret de la terra fins que els fills de Leví ofereixin de nou un sacrifici al Senyor amb rectitud.»

Ens digué que aquest Sacerdoci Aarònic no tenia pas el poder d'imposar les mans per a comunicar el do de l'Esperit Sant, però que més endavant ens seria conferit; i ens manà que anéssim a batejar-nos, que jo bategés a Oliver Cowdery i seguidament ell em bategés a mi.

Per consegüent, anarem a batejar-nos. Jo vaig batejar-lo primer, i seguidament ell em batejà a mi – després de la qual cosa, li vaig posar les mans sobre el seu cap i vaig

conferir-li el Sacerdoci d'Aaron, i després ell posà les seves mans damunt el meu cap, i m'ordenà al mateix sacerdoti – perquè així ens havia estat manat.

El missatger que ens visità en aquesta ocasió i que ens conferí aquest sacerdoti, ens digué que s'anomenava Joan, el mateix que és conegut com Joan el Baptista en el Nou Testament, i que obrava sota la direcció de Pere, Jaume i Joan, els quals tenien les claus del Sacerdoci de Melquisedec, sacerdoti que ens seria conferit, ens digué, en el temps oportú, i que jo seria nomenat el primer èlder de l'Església, i que ell (Oliver Cowdery) seria el segon. Era el dia 15 de maig de l'any 1829, quan aquest missatger ens va ordenar, i ens batejàrem.

En sortir de l'aigua, tot seguit de batejar-nos, sentírem grans i glorioses benediccions del nostre Pare Celestial. Tan aviat com havia batejat Oliver Cowdery, l'Esperit Sant davallà sobre ell i es posà dempeus i profetitzà moltes coses que havien de passar molt aviat. I també, quan ell m'havia batejat a mi, vaig rebre també l'esperit de profecia i, posant-me d'empeus, vaig profetitzar referent a la creixença d'aquesta Església, i de moltes altres coses relacionades amb ella i amb aquesta generació dels fills dels homes. Ens omplírem de l'Esperit Sant, i ens alegràrem en el Déu de la nostra salvació.

Aquest és el senzill i directe testimoniatge de Josep Smith, quant als aconteixements que conduïren a la Restauració de l'Evangelí i a la fundació de l'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies.

Per una relació més completa de la història de Josep Smith, vegeu Josep Smith – Història, en la Perla de Gran Preu o «History of the Church» (Història de l'Església) volum 1:2–79.

La primera impressió del Llibre de Mormó es va fer l'any 1830. Actualment ha estat publicat en més de 80 llengües, arran del món.